

Arrest

nr. 86 878 van 4 september 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 24 mei 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 april 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 2 juli 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. VAN ELSLANDE, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 6 juli 2011 het Rijk binnen en diende op diezelfde dag een asielaanvraag in. Op 24 april 2012 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaring bent u een Bengaal afkomstig uit Barisal in Bangladesh. U woonde daar samen met uw ouders en broers. Uw zussen zijn getrouwd en wonen bij de familie van hun man. In 1997 stopte u met studeren na de tiende klas. Later werkte u als boer op het veld. In 2001 werd u lid van BNP (Bangladesh Nationalist Party). Tijdens de verkiezingscampagne van 2008 werd u publicity secretary voor de lokale afdeling van BNP. Wanneer Awami League aan de macht kwam kreeg u problemen met leden van Awami league. In april 2009 werd u gearresteerd. Er werd door leden van de

Awami League een rechtszaak tegen u aangespannen wegens afpersing en het beschadigen van eigendom van Awami League. Na een tweetal weken werd u vrijgelaten op borg. Daarna werd u op regelmatige basis bedreigd en lastig gevallen door de leden van Awami League. In maart 2010 werd u tijdens een manifestatie van BNP voor de onafhankelijkheidsdag aangevallen door leden van Awami League. Ze eisten dat jullie het podium zouden afbreken, maar jullie weigerden. Daarop dienden de leden van Awami League een klacht in tegen de leden van BNP. Toen werd u opnieuw gearresteerd. U werd opnieuw vrijgelaten op borg omdat uw advocaat kon aantonen dat u onschuldig was. Eind maart 2010 besloot u om Barisal te verlaten voor uw veiligheid. U was bang voor de bedreigingen van Awami League en om opnieuw gearresteerd te worden. U trok naar de familie van uw schoonbroer in Madaripur District. Uw schoonbroer ontfermde zich over u en hielp u bij het regelen van uw vertrek uit Bangladesh. Op 15 september 2010 verliet u Bangladesh. U stak de grens met India over in een vrachtwagen. Via India reisde u naar Pakistan, Iran, Turkije en Griekenland. U gebruikte hiervoor meerdere transportmiddelen. Eind 2010 kwam u aan in Griekenland. U verbleef daar zeven maanden, maar u vroeg nooit asiel aan. In die periode had u nog contact met uw familie. In juli 2011 reisde u van Griekenland naar België. U kwam aan in België op 18 juli 2011 en de dag nadien vroeg u asiel aan.

Ter staving van uw asielrelaas legt u documenten neer met betrekking tot de algemene situatie in Bangladesh.

B. Motivering

Het CGVS (Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen) hecht geen geloof aan uw verklaring dat u Bangladesh diende te verlaten omwille van een valse rechtszaak en bedreigingen van de leden van Awami League. U slaagt er niet in het CGVS ervan te overtuigen dat er een rechtszaak tegen u loopt in Bangladesh. U hebt weinig kennis over de rechtszaak die volgens uw verklaringen tegen u loopt in Bangladesh. U weet niet wie er exact een klacht tegen u heeft ingediend, u weet niet welke agent en welke magistraat verantwoordelijk zijn voor het onderzoek in de rechtszaak, u weet niets over de procedures die u hebt moeten doorlopen om borg te krijgen en u weet niets over recente ontwikkelingen in de rechtszaak (zie gehoorverslag CGVS, p. 7-8). Dit is merkwaardig gezien u in Bangladesh over een advocaat beschikte, gezien u twee keer gearresteerd werd en gezien u in de rechtzaal verschenen bent. Van iemand die deze stappen doorlopen heeft omdat er een zaak tegen hem loopt kan men verwachten dat hij wat kennis heeft over zijn rechtszaak. Dit is niet het geval. Bovendien legt u hierover een tegenstrijdige verklaring af. Eerst verklaart u dat u nooit naar een zitting geweest bent in de rechtbank en dat u daarom niets van uw zaak weet (zie gehoorverslag CGVS, p. 6), terwijl u iets later verklaart dat u één keer in de rechtzaal moest verschijnen om over uw borg te praten (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). Nog later in het gehoor laat u uitschijnen dat u ook voor uw tweede borg voor de rechtbank verschenen bent (zie gehoorverslag CGVS, p. 11-12). U bent vaag over de huidige status van de rechtszaak. U verklaart dat de zaak nog loopt, maar dat u niet weet hoe het met de zaak is omdat u geen contact meer hebt met uw advocaat (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). Meteen daarna verklaart u dat de zaak nooit zal eindigen, maar in dezelfde zin verklaart u dat u er niets van weet. U verklaart dat er maar één zaak tegen u loopt en dat u twee keer bent vrij gekomen op borg in dezelfde zaak (zie gehoorverslag CGVS, p. 7), maar uw verklaringen over die borg zijn incoherent. U verklaart dat u voor de eerste borg naar de rechtzaal moest gaan en dat men u heeft vrijgelaten nadat u verklaarde dat u niets te maken had met de beschuldigingen (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). Wanneer u spreekt over uw tweede borg, verklaart u dat u vrijgelaten werd omdat uw advocaat met bewijzen had aangetoond dat u onschuldig bent (zie gehoorverslag CGVS, p. 11-12). Deze verklaring wijst erop dat u niet vrij kwam op borg, maar dat u vrijgelaten werd omdat men u onschuldig bevonden heeft. Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, verklaart u dat de zaak nog steeds lopende is en dat u vrijgelaten werd op borg (zie gehoorverslag CGVS, p. 12). Uw vaagheid over de vraag over de huidige status van de rechtszaak ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Er is nog een element dat doet vermoeden dat er geen rechtszaak tegen u liep op het moment dat u Bangladesh verliet. U verklaart dat u een kopie van uw identiteitskaart bij had toen u Bangladesh verliet (zie gehoorverslag CGVS, p. 12). Het is weinig geloofwaardig dat iemand waartegen een rechtszaak loopt in Bangladesh zijn eigen identiteitsgegevens meeneemt wanneer hij illegaal het land probeert te verlaten. Dit ondermijnt uw vrees en de geloofwaardigheid van uw verklaring dat er op dat moment een rechtszaak tegen u liep.

Het feit dat u geen contact meer had met uw advocaat sinds u de gevangenis een tweede keer verliet (zie gehoorverslag CGVS, p. 10-11) is een teken van desinteresse. U verklaart dat u in Griekenland nog steeds contact had met uw familie (zie gehoorverslag CGVS, p. 2). Het is merkwaardig dat u zich daarna niet meer rechtstreeks geïnformeerd hebt over de inhoud en de procedure van de rechtszaak. U weet enkel te zeggen dat u te weten kwam dat er een arrestatiebevel tegen u liep, maar u blijft niets te weten over de verdere ontwikkeling van de rechtszaak zelf (zie gehoorverslag CGVS, p. 13). U verklaart dat u uw advocaat daarna niet kon contacteren omdat u geen contactgegevens had en omdat uw schoonbroer zich bezig hield met de zaak (zie gehoorverslag CGVS, p. 11). Als u nog steeds

contact had met uw familie had u steeds de contactgegevens van uw advocaat kunnen vragen. Van iemand die zijn land verlaat en alles achterlaat omwille van een valse rechtzaak kan men verwachten dat hij zich probeert te informeren over de stand van zaken na zijn vlucht. Het feit dat u dit niet deed ondermijnt uw vrees en uw geloofwaardigheid. U legt bovendien geen enkel document neer om uw asielrelaas te staven. U zegt dat u geen documenten kan neerleggen omdat u uw familie niet kan bereiken. U verklaart dat het telefoonnummer niet meer werkt sinds u in België bent (zie gehoorverslag CGVS, p. 8). Dit is een flauw excuus. Er zijn andere manieren om uw familie te contacteren. Niets houdt u tegen om uw familie via de post te contacteren. Tocht hebt u dit nooit geprobeerd (zie gehoorverslag CGVS, p. 8-9). Uw advocate wijst erop dat u dit nooit gedaan hebt omdat u vreesde dat de overheid die brief zou onderscheppen en zo uw verblijfplaats te weten zou komen (zie gehoorverslag CGVS, p. 14). Dit argument haalt u zelf nooit aan tijdens het gehoor, hoewel dat de vraag tot twee maal toe wordt herhaald (zie gehoorverslag CGVS, p. 12). Het enige wat u hierover te zeggen hebt is dat u niet geschreven hebt omdat er niets te vertellen valt. Wat betreft het voorleggen van juridische documenten houdt niets u tegen om telefonisch of via mail een advocaat te contacteren in Bangladesh. Wie in het buitenland verblijft kan steeds een gecertificeerde kopie van de juridische documenten bekomen via een advocaat of een vertrouwenspersoon (blauwe map, punt 1). Toch hebt u geen enkele stap ondernomen om aan bewijsstukken te geraken om uw asielrelaas te ondersteunen. Wat er ook van zij, het voorleggen van documenten moet steeds gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen. Dit is hier niet het geval. Bangladesh staat bovendien bekend voor haar grote beschikbaarheid aan valse documenten (blauwe map, punt 2). Gezien uw weinig geloofwaardige verklaringen met betrekking tot de valse rechtzaak en het niet voorleggen van documenten, kan er zelfs weinig geloof gehecht worden aan de echtheid van documenten die u eventueel in de toekomst zou neerleggen.

U weet het CGVS niet te overtuigen van uw politieke profiel. Ondanks dat u een algemene kennis feitenkennis hebt over BNP en de Bengaalse politiek in het algemeen, slaagt u er niet in om concrete partijstandpunten of ideologische elementen op te sommen waar BNP voor staat (zie gehoorverslag CGVS, p. 4). U kan enkel verklaren dat BNP het land goed leidt en dat BNP een rechtssysteem doet ontstaan. Wanneer u gevraagd wordt naar concrete standpunten van de BNP, die verschillen van andere politieke partijen, bent u enkel in staat om vaag te antwoorden dat u de Awami League ideologie niet kent en dat Awami League niet democratisch is (zie gehoorverslag CGVS, p. 4). U weet niet wat de 2 visie van BNP is op nationalisme (zie gehoorverslag CGVS, p. 4). Hierop antwoordt u dat het heel goed is en dat ze willen dat BNP aan de macht komt. Wanneer u later naar de betekenis gevraagd wordt van de 'Nationalism' in de naam van BNP, verklaart u dat het democratische gerechtigheid betekent (zie gehoorverslag CGVS, p. 10). Wanneer gevraagd wordt wat u daarmee bedoelt, antwoordt u dat u het niet weet. Dit is merkwaardig gezien het 'Bangladesh nationalisme', een nationalisme dat verwijst naar de Bengalen uit Bangladesh, één van de grote pijlers is van BNP. Het onderscheidt zich hiermee van partijen zoals de Awami League, die staan voor een 'Bengaals nationalisme', een nationalisme dat gericht is op alle Bengalen, ook diegene die niet in Bangladesh wonen (blauwe map, punt 3). U kent het verschil niet tussen de visie van BNP en die van Awami League met betrekking tot religie en geloof (zie gehoorverslag CGVS, p. 10). U zegt dat er geen verschil is. Dit is niet correct. BNP is een partij met een islamitisch inslag, terwijl Awami League een seculiere partij is (blauwe map, punt 3). Het feit dat u dit onderscheid niet kan maken ondermijnt de geloofwaardigheid van uw lidmaatschap bij BNP. Bovendien weet u uw algemene feitenkennis niet te koppelen aan subjectieve ervaring of beleving van uw lidmaatschap. Wanneer u gevraagd wordt om een anekdote of een verhaal te vertellen van tijdens uw lidmaatschap bij BNP, begint u te vertellen over een ontmoeting met K. Z. in 1997 (zie gehoorverslag CGVS, p. 4). U werd pas lid van BNP in 2001, dit is geen verhaal over de periode tijdens uw lidmaatschap. Het is merkwaardig dat iemand die tien jaar lid was van BNP niet spontaan een ervaring of een belevenis kan vertellen over de periode dat hij lid was van BNP. Dit ondermijnt de geloofwaardigheid van uw politieke profiel en doet vermoeden dat uw kennis met betrekking tot BNP een ingestudeerd karakter heeft.

U hebt het CGVS op geen enkele manier te weten overtuigen van uw bewering dat u wordt gezocht in Bangladesh. Bijgevolg kan dan ook niet besloten worden dat u op dit ogenblik bij een eventuele terugkeer naar Bangladesh het risico loopt op vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Evenmin kan worden gesteld dat er in uw geval een reëel risico op ernstig schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, zou bestaan.

Overige documenten die u neerlegt zijn niet van die aard dat ze de beslissing in positieve zin ombuigen. De rapporten die u neerlegt hebben geen betrekking tot uw persoonlijke problemen, ze hebben het enkel over de algemene situatie in Bangladesh.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker dient een beroep in tot nietigverklaring en schorsing van tenuitvoerlegging. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

De Raad kan op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigen, hervormen, of, in bepaalde gevallen, vernietigen. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. De door verzoeker gevraagde schorsing en de aangevoerde rechtsfiguur van het “moeilijk te herstellen ernstig nadeel”, kan slechts aangevoerd worden wanneer de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitspraak doet overeenkomstig artikel 39/2, § 2, van de vreemdelingenwet. Daar onderhavige procedure zich duidelijk situeert onder de rechtsmacht van de Raad bepaald bij artikel 39/2, § 1, van de vreemdelingenwet, wordt deze rechtsfiguur dan ook niet dienstig aangevoerd.

2.2. Verzoeker beroept zich in een enig middel op een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en de schending van het motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. Verzoeker haalt tevens de schending aan van artikel 3 EVRM.

2.3. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan invoeren. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoeker kreeg bovendien de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden weerhouden.

2.5. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Dit is *in casu* niet het geval.

3. Nopens de status van vluchteling en de status van subsidiaire bescherming

3.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, zodat verzoeker – zoals iedere burger die om een erkenning vraagt – moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Verzoeker kan dus geenszins voorgehouden dat het eerlijk antwoorden als negatief wordt beschouwd, gezien dit een voorwaarde is om in aanmerking te komen voor internationale bescherming. De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen (RvV 27 maart 2009, nr. 25.244). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). Bovendien verplicht geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792; RvV 30 januari 2009, nr. 22.422; RvV 29 augustus 2008, nr. 15.335).

3.2. De Raad stelt vast dat verzoeker de partijstandpunten van de BNP niet genoegzaam kan toelichten (gehoor p. 4), evenmin wanneer hem specifiek gevraagd wordt naar het standpunt inzake nationalisme (gehoor p. 4-5) of de verschillen tussen de BNP en de *Awami League* inzake religie (gehoor p. 10). Verzoeker geeft, met uitzondering van zijn eerste kennismaking met figuren van de BNP alvorens hij lid is geworden, geen concrete anekdotes over zijn lidmaatschapsperiode bij de BNP (gehoor p. 4-5). In deze kan van een jarenlang lid (van voor de verkiezingen in 2001 tot aan zijn vertrek) die de functie van “*publicity secretary*” tijdens de verkiezingen 2008 uitoefende, waarbij hij vergaderingen organiseerde waar ze discussieerden over de standpunten en instonden van de verspreiding ervan, minstens verwacht worden dat hij de ideologie en partijstandpunten van zijn partij gedegen kan benoemen en toelichten, interesse vertoont in alle kwesties die de partij en het partijbelang kunnen treffen en een aantal concrete bijzondere gebeurtenissen of herinneringen kan geven, *quod non*. Derhalve is verzoekers politieke profiel allerminst geloofwaardig, wat meteen ook de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden vervolging ondermijnt.

3.2.1. Waar verzoeker beweert dat zowel met betrekking tot de partijstandpunten en ideologische elementen als inzake de borg, dat hij de vraag verkeerd begrepen heeft, kan de Raad slechts vaststellen dat dergelijke bewering allerminst uit de bewoordingen van het gehoorverslag blijkt. Uit het gehoorverslag blijkt bovendien dat verzoeker naar aanleiding van het verhoor de gelegenheid kreeg bijkomende opmerkingen te maken, doch geen enkele opmerking heeft gemaakt met betrekking tot het verloop van het gehoor, noch met betrekking tot de communicatie tussen de dossierbehandelaar, de tolk en zichzelf. Verzoeker heeft geenszins aangegeven tijdens zijn gehoor deze vragen niet te begrijpen, noch heeft hij enige verduidelijking gevraagd. Het staat verzoeker vrij te bewijzen dat wat de commissaris-generaal stelt dat hij verklaard heeft, op een andere manier werd gezegd. Het volstaat echter niet na het ontvangen van een negatieve beslissing eenvoudigweg te ontkennen dat de weergegeven verklaringen niet zouden overeenstemmen met hetgeen gezegd werd. De afgevaardigde ambtenaar van het Commissariaat-generaal heeft er geen persoonlijk belang bij dat de verklaringen van de asielzoeker onjuist zouden worden weergegeven. Tot bewijs van het tegendeel, bestaat het vermoeden dat wat in het gehoorverslag, zoals samengevat weergegeven in de bestreden beslissing, opgenomen werd, overeenstemt met wat verzoeker werkelijk heeft verklaard (RvS 26 juni 2002, nr. 108.470). Verzoeker bewijst *in casu* niet het tegendeel.

3.3. Verzoeker weet niet wie specifiek er klacht tegen hem heeft ingediend (gehoor p. 7), weet niet wie de *officer in charge* is, noch andere bijzonderheden (gehoor p. 7), heeft zich gedurende een lange periode - sinds het verlaten van Bangladesh tot na het gehoorverslag dd. 5 april 2012 - niet bevroegd over de zaak (behalve één keer in Griekenland), noch informeerde hij zich initieel naar de recente ontwikkelingen in de zaak (gehoor p. 8) en probeerde evenmin zijn familie (gehoor p. 12) dan wel een advocaat (gehoor p. 8) te contacteren vooraleer hij een weigeringsbeslissing kreeg van het CGVS. Voorts legde verzoeker tegenstrijdige verklaringen af omtrent het feit of hij al dan niet in de rechtszaal is verschenen waardoor de waarachtigheid ervan wordt tenietgedaan (“ik ben nooit naar een zitting geweest en ik weet dus niets van de zaak”, gehoor p. 6, versus “Ik was één keer in de rechtszaal. De magistraat vroeg of ik die dingen gedaan had. En ik zei neen”, gehoor p. 7) en is zijn relaas onlogisch en onaannemelijk daar waar hij verklaarde twee keer te zijn gearresteerd en vrijgelaten op borg in dezelfde

zaak (gehoor p. 5). Inzake zijn tweede borgstelling legde verzoeker verklaringen af die wijzen op een vrijspraak ("De mensen in de rechtbank zagen dat we vals beschuldigd werden. Onze advocaat had dat aangetoond met bewijzen. En daarom werden we vrijgelaten."), maar blijft hij volhouden dat de zaak lopende is (gehoor p. 12), wat er op wijst dat verzoeker niet weet hoe dergelijke kwesties zich in de werkelijkheid voordoen. Dat verzoeker een leek is, verandert in deze niets aan de bewoordingen van zijn verklaringen nu ook een "leek" zijn ervaringen moet kunnen toelichten. Daar waar verzoeker stelt dat het in het bezit zijn van zijn identiteitskaart volledig los staat van zijn vrees, meent de Raad dat gezien er beweerdelijk een arrestatiebevel is uitgevaardigd tegen verzoeker, het bijhebben van zijn identiteitskaart wel degelijk zijn vrees ondergraaft daar zijn identiteit aldus bij een eenvoudige routinecontrole kon worden opgemerkt en hijzelf dientengevolge kon opgepakt en voorgeleid worden. Overigens verklaarde verzoeker zelf "De zaak is geen probleem. De zaak zal wel opgelost worden. Maar ik vrees de mensen van Awami" (gehoor p. 12), zodat hij zijn eigen vrees voor deze gerechtelijk vervolging zelf ontkent en vervangt door een hypothetische, algemene en toekomstige vrees, wat bezwaarlijk aanleiding kan geven tot internationale bescherming.

Verder is de beslissing van een persoon om zijn land te verlaten dermate fundamenteel en ingrijpend dat hij bij machte moet zijn om desbetreffend een volledig en coherent verhaal te vertellen. Het argument dat verzoeker zenuwachtig was, doet geen afbreuk aan deze plicht (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377). Uit het gehoorverslag blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker de vragen begreep en beantwoordde en dat de communicatie ter verhoor vlot verliep. Verzoeker maakt hier evenmin op het eind van het gehoor een opmerking over, zodat ook deze verschoning grond mist.

3.3.1. Dat verzoeker geen contact met zijn familie wou opnemen met de post omdat hij bang was dat de overheid zijn briefwisseling zou onderscheppen, klemt met zijn eerdere verklaringen "Ik heb geen moeite gedaan om hen te contacteren. (...) En ik heb voor expres niet geschreven omdat er niets te vertellen valt" (gehoor p. 12) en met de ter terechtzitting neergelegde documenten waarvan fotokopieën bij het verzoekschrift werden gevoegd en per aanvullend schrijven van 4 juni 2012 werden overgemaakt. Derhalve zijn ook verzoekers overige excuses – dat zijn ouders geen computer hebben, noch elektriciteit en dat het telefoonnummer niet werkt – achterhaald. Aldus kan slechts blijken dat verzoeker nalatig is geweest zich te bevragen over zijn problemen en anderzijds is het gemak waarmee verzoeker documenten kan opvragen, niet te rijmen met zijn initiële onwetendheid.

3.4. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een attest van de voorzitter van de Jeugdafdeling van de *Bangladesh Nationalist Youth Party*, de heer S. Sharif en maakt per schrijven van 4 juni 2012 nog de volgende documenten over, zonder dat deze echter van een toelichting voorzien zijn: een "Prey for First information Report" (FIR), een "Notarial certificate" inzake de bevoegdheid van de vertalende advocaat, een FIR, een *Charge Sheet* en een verklaring van de "assistant public prosecutor".

3.4.1. Het beoordelen van de authenticiteit en de bewijskracht van neergelegde documenten behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zonder dat de Raad de stukken van valsheid moet betichten. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692). De Raad hecht geen geloof aan (kleur)kopieën - zoals *in casu* het geval is - aangezien deze gemakkelijk te vervalsen zijn met allerhande knip- en plakwerk en aldus geen bewijswaarde hebben (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Daarenboven blijkt uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie dat (ver)vals(t)e documenten in Bangladesh veelvuldig voorkomen, zodat ook hierdoor ernstige twijfels kunnen rijzen over de authenticiteit van de documenten.

3.4.2. Verder zijn documenten slechts één element in de beoordeling van het asielrelaas en kan de bewijswaarde ervan niet losgezien worden van het geheel van de verklaringen van de asielzoekers en andere objectieve elementen. Verzoeker gaat er aldus aan voorbij dat de louter neergelegde documenten op zichzelf niet vermogen de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Dit klemt te meer gezien het gemak waarmee in Bangladesh documenten kunnen worden aangekocht, verzoeker geen politiek profiel kan aannemelijk maken en hij onwetende, tegenstrijdige, onaannemelijke en ongeloofwaardige verklaringen aflegt inzake zijn beweerd rechtszaak. In deze is het evenmin aannemelijk dat de behandelende parketmagistraat een bewijs van de door hem geleide vervolging van de zaak zou overmaken. De overige documenten kunnen evenmin de waarachtigheid van de voorgehouden vervolging herstellen. Specifiek betreffende het attest van de jongerenvoorzitter merkt de Raad nog op dat de hoedanigheid van de ondertekenaar niet officieel werd bevestigd op dit schrijven en dat het attest verwijst naar de persoonlijke verklaringen van verzoekers vader aangaande de rechtszaak. Verzoeker maakt evenmin aannemelijk dat de klachten – voor zover al waarachtig, *quod non* – ongerechtvaardigd zouden zijn, zeker gezien de voorgehouden feiten daden van vandalisme en brandstichting betreffen. Bovendien belet niets verzoeker ervan deze aan te vechten of zich te verweren

voor de nationale Bengaalse rechter, desnoods in beroep. Reeds hoger werd dienaangaande vastgesteld dat verzoeker deze beweerde rechtszaak niet werkelijk vreest. Verzoeker gaat er in deze eveneens aan voorbij dat zijn politiek profiel allerm minst geloofwaardig is, zodat evenmin is aangetoond dat zijn voorgehouden vervolging – in zover al waarachtig, *quod non* – politiek geïnspireerd is en derhalve evenmin voldoet aan de criteria van het Vluchtelingenverdrag.

3.5. Verzoeker beperkt zich verder tot het herhalen van het asielrelaas en het beklemtonen van de waarachtigheid ervan, het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, het geven van gefabriceerde post-factum verklaringen, het formuleren van bonte beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen.

3.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji*, <http://curia.europa.eu>).

4.1. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.2. Verzoeker stelde een “beroep tot vernietiging” in. De Raad stelt vast dat gelet op wat voorafgaat de commissaris-generaal terecht tot de ongegrondheid van de asielaanvraag heeft besloten. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat verder onderzoek noodzakelijk zou zijn, temeer nu hij niet aantoont dat de gegrondheid van zijn asielmotieven onvoldoende werd onderzocht noch zelf ook maar enigszins elementen aanvoert waaruit kan blijken dat verder onderzoek noodzakelijk is.

4.3. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier september tweeduizend en twaalf door:

mevr. K. DECLERCK, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

K. DECLERCK